

Ημερολόγιο 401: Κύριοι είμαστε με την Επανάσταση / Το 2024 θα τελειώσει η πανδημία / Δεν μας χέζει με Χρηστάκη! (Απόσπασμα)

Δημήτρης Τζουμάκας

1 8.2.21 Με αυτό τον καταραμένο τόπο η Αυστραλία απομακρύνεται όλο και πιο πολύ. Η Ευρυδίκη το ίδιο. Αυτοκτονικές λιακάδες διαδέχονται το χιόνι. Το τέλος πάντων πλησιάζει. Να τελειώσεις τουλάχιστον το ταξίδι ήρεμα να φτάσεις στο λιμάνι. Άλλοι διαλέγουν ένα βίαιο τέλος όπως η ποιήτρια η Σύλβια Πλαθ που έβαλε το κεφάλι της σε ένα φούρνο με υγραέριο ή ο Τζέιμς Ντιν τρέχοντας απερίσκεπτα με μια πόρσε στα γκρεμά, ενώ τα πλήθη μαζικώς εμβολιαζόμενα παλεύουν να επιζήσουν, με λίγα καπίκια, για να ζήσουν έστω και μια μερούλα ακόμη από αυτό το υπέροχο πράγμα που είναι η ζωή με το σπουργίτι να κάνει πρόβες υποδοχής στην Άνοιξη, με υποκλίσεις και κωλοτούμπες στο μπαλκόνι. Βλέπω την 95χρονη Μαργαρίτα Παπανδρέου μαζί με τον πιστό της υιό και πρώην Πρωθυπουργό να οδηγείται στο κέντρο εμβολιασμού μαζί με άλλες Μαργαρίτες και Γαρουφαλιές πριν μαραθούν τελείως.

•Τελειώνω ένα ογκώδες, βαρετό, αντιμαοϊκό θρίλερ της Liza Marklund : Η κόκκινη Λύκαινα. Αστυνομική σκανδιναβική λογοτεχνία. Βεβαίως ναι, θεωρώ πως λογοτεχνία είναι και το αστυνομικό μυθιστόρημα. Λογοτεχνία δεν είναι μόνο ο Προυστ. Απλώς υπάρχει όπως έχει χιλιοειπωθεί καλή, μέτρια και κακή λογοτεχνία. Διαβάστε την τριλογία της Μασσαλίας του γάλλου Ζαν Κλωντ Ιζό, αστυνομικό που σου φέρνει δάκρυα στα μάτια, σπουδαία λογοτεχνία. Βέβαια, δεν είναι όλα τα αστυνομικά έτσι.

Για μισή ωρίτσα λοιπόν, από τη μία μέχρι τη μιάμιση το πρωί, τα τελευταία βράδια, ήμουνα με τη Λύκαινα και με καμία άλλη. Με εκνευρίζει όμως ο τρόπος που η συγγραφέας περιγράφει τους κακούς, οι οποίοι είναι ...παλαιάς κοπής ιδεολόγοι, μαοϊκοί. Στον κινηματογράφο και στη λογοτεχνία έχουμε χορτάσει με κακούς τρομοκράτες που είναι κατά κανόνα κομμουνιστές, γκεπεύ, μαφιόζοι Ρώσοι, αλβανοί, σέρβοι, ιρανοί, άνθρωποι που σου βγάζουν τα δόντια, τα νύχια, που σου κόβουν τους τένοντες μέσα σε συνεχή μνημόνια και πανδημίες χωρίς ράντισο στο νοσοκομείο -τώρα προέκυψαν, ετεροχρονισμένα, και σκανδιναβοί μαοϊκοί.

Δια την ιστορία του πράγματος οι μαοϊκοί ήθελαν τη βίαιη ανατροπή του συστήματος αλλά οι ίδιοι δεν ήταν τρομοκράτες ή αντάρτες (εκτός από το Περού ίσως), στην Ευρώπη οι μαοϊκοί, ήταν απλώς το κυρίαρχο ιδεολογικό ρεύμα στη νεολαία (της αριστεράς). Στο τέλος της δεκαετίας του 60 και στις αρχές του 70 ο Μάο Τσε Τουγκ, που σπύριζε τον απελευθερωτικό αγώνα του λαού του Βιετνάμ, όπως και ο Τσε Γκεβάρα ήταν τα είδωλα της εποχής. Στα γεγονότα του γαλλικού Μάη στο Πανεπιστήμιο δεν υπήρχε νεολαία του κομμουνιστικού κόμματος Γαλλίας, η συντριπτική πλειοψηφία ήταν μαοϊκοί, υπήρχαν αρκετοί τροτσκιστές και ολίγοι αναρχικοί. Έτσι θέριψε και ο όρος gauchistes/αρι-

Ο Ελληνοαμερικανός καθηγητής του Γέιλ, δρ Νικόλας Χρηστάκης

στεριστές. Οι μαοϊκοί χάθηκαν μαζί με τον Μάο, πολύ νερό κύλησε στον Κίτρινο ποταμό και στο Βόλγα ήλθαν τα πάνω κάτω και ξεφύτρωσαν παντού ολιγάρχες με ιμπεριαλιστική ορμή.

18.2.1823. Το Ναύπλιο ορίζεται ως έδρα της Κυβέρνησης των επαναστατημένων Ελλήνων.

Κύριοι είμαστε με την Επανάσταση. Μόλις ξεκινήσει, θα αρχίσει πάραυτα η αντεπανάσταση. Να είστε βέβαιοι αυτή τη φορά δεν θα υπάρχει πολιτικό γραφείο, κατάχρηση εξουσίας και γραφειοκρατία. Και οι ήρωες δεν θα ευτελίζονται για τη νομή της εξουσίας ή για λίγα γρόσια. Γιατί και οι ήρωες άνθρωποι είναι κι αυτοί αδυναμίες έχουν και μερικούς του 21 δεν θα τους έβαζες μέσα στην οικία του... σπιτιού σου.

Πώς θα γίνει η επανάσταση; Και ποια επανάσταση; Αυτό είναι δικό μας θέμα. Συνεχίστε εσείς να εμβολιάζετε τα πλήθη για να είμαστε όλοι καλά, συνεχίστε να δέρνετε τους ταραξίες και να στραγγαλίζετε οικονομικά τους μισοπεθαμένους και θα τα πούμε στο οδόφραγμα. Η επανάσταση θα είναι αναρχική ή δεν θα υπάρξει. «Αυτό που μετράει είναι να αποδοθεί Δικαιοσύνη έστω και από δολοφόνους. Εσύ κι εγώ δεν είμαστε τίποτα». Α. Καμύ. Οι Δίκαιοι. Εξαρτάται ποιος διαβάζει (και πως διαβάζει κανείς ένα κείμενο). Ανάλογα με την παιδεία του, την ταυτότητά του, το οικονομικο-πολιτικό status την ιδεολογική του πλατφόρμα. Αν είναι ξαπλωμένος μπρούμυτα ή ανάσκελα. Από τη διάθεσή του για το καλό ή το κακό, για δημιουργία ή καταστροφή. Το δικό μου παράδειγμα αμέσως τώρα, δηλαδή στο αυριανό τεύχος, αποδομητικό:

19.2.21 Το 2024, λέει ο Νικόλαος Χρηστάκης, θα τελειώσει η πανδημία. Ο Χρη-

στάκης (δεν έχει καμία σχέση με τον αναρχικό Λεωνίδα που έβγαζε το Ιδεοδρόμιο και τους 300 στο δρόμο), είναι βεντέτα στην Αμερική και το περιοδικό Time τον συμπεριέλαβε στους 100 πιο επιδραστικούς επιστήμονες του κόσμου. «Ο ιός εξαπλώνεται διαρκώς, μέχρι να μολυνθούν αρκετοί άνθρωποι και να φτάσουμε στη λεγόμενη ανοσία της αγέλης. Θα χρειαστεί περίπου ένας χρόνος, μέχρι το τέλος του 2021, πριν φτάσουμε στο σημαντικό ορόσημο της ανοσίας της αγέλης, που θα επιτευχθεί είτε με φυσικό τρόπο (επειδή ο κορονοϊός συνεχίζει να εξαπλώνεται), ή τεχνητά μέσω των εμβολιασμών. Για κάθε άτομο που πεθαίνει από την πανδημία πιθανώς άλλοι πέντε να αποκτήσουν σοβαρή αναπηρία». Και ο ελληνοαμερικανός επιστήμων που έχει μελετήσει τα κοινωνικά δίκτυα αλλά και την τεχνητή νοημοσύνη καταλήγει με ένα αισιόδοξο μήνυμα: «Ο άνθρωπος είναι προγραμματισμένος για να δίνει και να λαμβάνει αγάπη, η τεχνητή νοημοσύνη θα αναμορφώσει τον τρόπο που ζούμε». Προγραμματισμένε! Κι ύστερα τα ρομπότ θα έρχονται με βήμα λαμπρό θα έχουν μόνο καλή καρδιά και δεν θα υπάρχει καθόλου κακία στο μηχανήμα. Και ζήσαμε εμείς καλά και τα ρομπότ σας καλύτερα.

20.2.1828 Με το ψήφισμα Α' του Ιωάννη Καποδίστρια, ορίζεται το «Πανελλήνιον», ένα 27μελές γνωμοδοτικό σώμα. Έτσι η χώρα αποκτά ένα κυβερνητικό σύστημα Προεδρικής Δημοκρατίας με ενισχυμένη την εξουσία του Προέδρου λόγω των εκτάκτων περιστάσεων. Νομίζω ότι επίσημη γλώσσα του νέου κράτους ήταν η ελληνική που διαδέχτηκε την γκαγκαρική, τα βλάχικα και τα αλβανίτικα. Το 2021 στην Βικτώρια Αθηνών επιβλήθηκε η αγγλική.

«Αυτό που μετράει είναι να αποδοθεί Δικαιοσύνη έστω και από δολοφόνους. Εσύ κι εγώ δεν είμαστε τίποτα».
Α. Καμύ.
Οι Δίκαιοι.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».